

ταπιάνεται τῇ μετάφρασί του γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴ δύναμιν τῆς γαλλικῆς γλώσσας καὶ τὴ δύναμιν τῆς δικῆς του. Τάχα ὁ Γάλλος ποιητὴς ὑποτίμησε μὲ τὰ λόγια του αὐτὰ, τὴ γαλλικὴ γλώσσα καὶ τὰ ἔργα ποῦ ὡς τὸν καιρὸ του εἶχανε γραφεῖ σ' αὐτήν; Γιατί ὁ Τίμωνας νὰ φανταστῇ πῶς ὑποτιμᾷ ἐγὼ κ' οἱ συνεργάτες μου τὰ ἔξια καὶ πλούσια ἔργα ποῦ μοῦ ἀραδιάζει; Δὲν εἰμ' ἐγὼ ποῦ ἔκανα τὸ ἐγκώμιο τῆς «Ἰλιάδας», ἂν ὅχι ὅπως ἠθέλη, τουλάχιστο ὅσο μποροῦσα;

Αὐτὰ εἶχα νὰ πῶ, ἀγαπητέ μου Ταγκόπουλε. Τὰ «Ἡλύσια» μοναχὰ τούς θὰ ποῦν ἴσως περισσώτερα. Τὰ φιλικὰ σου πειράγματα στὸ ὑστερόγραφό σου τὰ δέχομαι ὅπως μοῦ τὰ στέλνεις: μ' ἓνα χαμόγελο φιλίας. Οὔτε μὲ πειράζουν, οὔτε μ' ἐνοχλοῦν. Ἄν σὲ εἶχα μόνο κοντὰ μου, ὅπως κάποτε, στοὺς συχωρεμένους τοὺς «Γράφους», θὰ σοῦ χτυποῦσα μὲ ἀγάπη τὶς πλάτες: Va! vieux farceur, va!

Με πολλὴν ἀγάπην γιὰ σένα καὶ τὸν «Νουμᾶν»

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Ὁ Βίανς ὁ Πριηνάος ταξίδεψε κάποτε μ' ἀδελφούς, κ' ὅταν ἀπὸ τρικυμία κιντύνει τὸ καράβι καὶ κίττοι παρακαλοῦσαν τοὺς θεοὺς, τοὺς εἶπε:

— Σωπάστε μὴπως καὶ σὰς νοιώσουν ὅτι εἰστε ἐδῶ μέσα.

Μιά φορὰ ὁ φιλόσοφος Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος παρακαλοῦσε τὸ βασιλεῖα τῶ Συρακουσῶνα Διονύσιου γιὰ κάπιο φίλο του· κ' ἐπειδὴ δὲν τοῦλανε τὴ χάριν, ἔπεσε στὰ πόδια του. Τότε κάποιος ἄλλος τὸν κατηγόρησε γι' ἀπὲρ, μὰ καὶ ὁ Ἀρίστιππος τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Δὲ φταίω ἐγὼ, παρὰ ὁ Διονύσιος ποῦ ἔχει τάφτια στὰ πόδια.

Κάποτε ὁ Διονύσιος ἔγραψε στὸν Πλάτωνα νὰ μὴ τὸν κακολογῇ· καὶ ὁ Πλάτωνας τοῦ ἀπάντησε: «Δὲ μοῦ περισσεύει ὥρα γιὰ νὰ θυμῶμαι καὶ τὸ Διονύσιον».

Κάποτε ὁ Καρέωνας, φοβερὸς πολυλογᾶς, ἤθελε νὰ γίνῃ μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτη· καὶ αὐτὸς τοῦ ζήτησε διπλὰ μιστά. Κ' ἐπειδὴ ὁ Καρέωνας τότε ρωτοῦσε γιὰ ποιά ἐξορμή νὰ τοῦ πλερώσῃ τὰ διπλά, τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Τὸν ἓνα μιστὸ γιὰ νὰ μάθῃς νὰ μιλῇς καὶ τὸν ἄλλον γιὰ νὰ σωπαίνῃς.

Γ'.

Λίγος κόσμος εἶχε ἔρθει στὴ θάλασσα γιὰ μπάνια. Ὁ Γιῶργος καθόταν στὸ μικρὸ καλύβι κοντὰ στὸ περιγιάλι. Ὁ ἄερας μπαίνει ἀπ' τὸ μικρὸ παράθυρο βουίζοντας. Καὶ ὁ νῆλιος λάμπει στὴν ἄμμο καυτερὰς. Ἐχει νὰ διαβάσῃ γιὰ τὶς ἐξετάσεις. Οἱ φαράδες τρέχουν ἐδῶ ἐκεῖ. Ἡ καλοκαιριὰτικὴ ζωὴ ἔχει ἀρχίσει στὸ μικρὸ λιμάνι ἀρκετὰ ζωηρὰ. Ἐν' ἀπομεινέρος ξεφορτώνουν ρούχα στὸ ἀντικρινὸ του σπῆτι. Ἀπ' τὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ κατεβαίνουν κάμποσοι. Ἀργότερα μὲ τὴ δριμυιὰ τρεῖς ἄνθρωποι μὲ τὶς ὀμπρέλλες στριφογυρίζουν ψηλὰ στὴ ράχη. Σὰν ἔφτασαν ἀνέθηκαν στὸ ἀντικρινὸ. Εἶναι ἡ Ἑλένη τοῦ Σοφοῦ μὲ τοὺς γονιούς της. Χρόνηκε σὰν τὴν εἶδε. Θὰ περνοῦσαν οἱ ὥρες εὐχάριστες. Ὅταν βγήκε στὸ παραθύρι αὐτὴ, γυρίζει παντοῦ τὸ βλέμμα της κ' ὕστερα σταμάτησε σ' αὐτὸν στὸ κατώφλιο. Ὁ Γιῶργος διαβάζει. Βρίκει αὐτὴ ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα, σταυρώνει τὰ χέρια ἀπάνω στὸ παράθυρο καὶ τὸν βλέπει. Σήκωσε τὰ μάτια καὶ τὴν κοίταξε μὲ χαμόγελο. Αὐτὴ προσέειπε στὸ βιβλίο του. Μὲ ὥρα ἔκλεισε τὸ παράθυρο γιὰ τὸν ἥλιο. Βράδυ κολυμποῦσε μοναχὸς του. Βγήκε αὐτὴ στὸν ξώστη καὶ κοιτάζει ἀδιάφορα. Πότε τραβοῦσε βαθεῖα, πότε ζύγωνε στοὺς βράχους πατώντας νὰ ξεκουρασθῇ. Ἡ

ΕΛΕΓΕΙΑ

Τοῦ Χαράλαμπε Ἀντροιάδη

Μικρὴ ἡ ζωὴ μας καὶ δὲ φτάνει τῶναιρο σάρκα νὰ πάρῃ. Κ' εἶναι ἡ χαρὰ μας πρόσκαιρη· κ' ἡ λύπη τοῦ θανάτου Πάντα τῆς ζήσης ἱσκιος ἀκολουθεῖ τὸ γοργοπέρασμά της. Νὰ δειχθῇ οἱ πόθοι μας πῶς σβηθῶν ὡς ἄφρονς κυμάτου. Μὰ ὅπου τοῦ Λόγου ἡ δύναμις ἀστράψε καὶ ἐδηγητὴς ἀπλώθη

Γιὰ τὴν ψυχὴ τὴν ὁμορφὴ τῆς Ἀρετῆς τὸ χέρι, Τρανὴ ἡ ζωὴ καὶ δυνατὴ ξεχύνεται καὶ ἄλλοθι στέκει, Καὶ ἂν πᾶσι ἀνυποψίαστη στῆς Μοίρας τὸ καρτέρι.

Τῆς Μοίρας τοῦ ὁ ἄνθρωπος παρὶνδὶ καὶ χωρὶς δύναμις
[νῆλχι]
Νὰ ξεδιακρίνῃ τοῦ αἵρου τὸ σκότος μιὰν ἀχτίδα,
Μέσα στὴ ζήση ρίχνεται, ἀκολουθώντας τοὺς ρυθμούς της
[Φύστης,

Καὶ στὴν ψυχὴ βασίλισσα θρονιάζει τὴν Ἑλπίδα
Κ' ἔτσι τρανὴς καὶ δυνατὸς πλάστης καὶ αὐτὸς καινούργιου
[κόσμου]

Γιὰ νὰ νικήσῃ ταῦτις τὸ φῶς τοῦ Λόγου ἀνάφτει
Μέσα στὸ Νῆο, καὶ ἀθάνατη τὴν ὁμορφίαν τῶν Ἔργων
[σταίνει]

Μπρὲς στὸν καιρὸ, ποῦ μοναχὰ τὴ Ζωὴ μὲ μῖσος θάφτει.

Μύριες στὴ ζήση ἀπλόνουνται τριγύρω συμφορὲς καὶ μόνο Μιά εἶναι ἡ χαρὰ: μὲς στὴν ψυχὴ νάν' ἔλῃ ἡ Δικαιοσύνη. Στὴν τρικυμία τοῦ κόσμου ἀπάνεμο λιμάνι θάβρη ὁ Δίκιος· Καὶ νικητὴς μὲς τοῦ καιροῦ τὸ πέραςμα θὰ μείνῃ. Σ' ὅλους ὁ θάνατος ἀργὸς ἢ γρήγορος θάρρη καὶ φέρνει Ὁ χαλασμός του τοῦ ἀγνωστοῦ τὸν καρδιολοῦντὴ τρέμο, Μὰ ὅποια ζωὴ λουλουδία τρύγησε στὴν κάρπο τῆς Ἰδέας, Ἀτάραχη καὶ στὸ στερεὸ θὰ ταξιδέψῃ δρόμο.

Κ' ἔτσι μέσα στὸν ἄδικο τὸ σκοταμὸ σου, ὦ φίλε μου,
[εἶδα]

Τῆς Μοίρας τῆς ἀνθρώπινης τὸ χέρι νὰ νικήῃ· Δάκρυ δὲ στάλαξε πᾶς στὸ νεκρὸ σου μάννα· ἢ πατέρα· Στὸ θάνατο, ὅπως στὴ ζωὴ, σταθῇ σου ἡ πίκρα πλάι. Μὰ ἔχρησε ὁμορφὴ ζωὴ, σιφάνι μάρτυρα σοφώντας, Γιατὶ σοὶ γλυκομίλησε μὲς στὴν ψυχὴ τὸ στόμα Τῆς δυνατῆς Ἀλθειας· κ' ἔσμιγες τὴ δύναμιν τῶν Ἔργων. Γι' αὐτὸ ἀπ' τὴ ζήση, ἂν καὶ νεκρὸς, δὲν ἐφυγες ἀκόμα.

28 Νοέβρι 1905

ΠΑΥΛΟΣ Ν. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΝΣ

ἀνέβαινε στὶς βάρκες καὶ βουτούσε. Στὰ μάτια της θὰ φαίνονταν πῶς ἔξερε καλὸ κολύμπι. Βουτούσε κ' ἔβγαλε μακροβούτι κατ' ἀπ' τὶς βάρκες. Περίμενε νὰ φύγῃ αὐτὴ γιὰ νὰ βγῇ. Μὰ ἐκεῖνη στένονταν πάντ' αὐτὴν κατὰ τὸ πέλαο. Ὁ ἥλιος βασιλεῖε καὶ τὸ νερὸ τῆς θάλασσας ἔχει γίνῃ διάφανο. Τὰ ρούχα μαῦρα στὸ βάθος ἀργεσιάζουν. Οἱ ἱσκιὸι τῶν σπιτιῶν ξεχωρίζουν ἄσπροι στὸ μαῦρο ἀπόσκιος τοῦ γιαιλοῦ. Ἀνοιχτὰ κατὰ τὸ πέλαο λίγος ἀπόσκιος τοῦ γιαιλοῦ. Ἀνοιχτὰ κατὰ τὸ πέλαο λίγος ἀπόσκιος τοῦ γιαιλοῦ. Βγήκε καὶ καθίσε καθεστρεφίσει ἀκόμα ἡ θάλασσα. Βγήκε καὶ καθίσε στὸ κατώφλι του. Αὐτὴ εἶναι στὸ παραθύρι. Τὴν κοίταξε ἀργά. Τὸ μαντῆλι της κάπως σὰν τὴ Μαλάρω τὸ φοροῦσε. Καὶ τὰ μαλλιά της λίγο σὰν κεινῆς. Τώρα τὸν γλυκομιλοῦσε καὶ αὐτὴ. Ὁλοένα σιωποῦσε. Τὸ παραθύρι ἔκλεισε. Ἐκπλώθηκε στὰ κίθρα στὰ φρεσκοκίμενα ποῦ ἔχουν ρίξει δίπλα στὸ καλύβι. Οἱ σκέψεις του ἀπλόνονταν κ' ἔδωσαν στὸ μαῦρον εἰκονό, ποῦ δὲν εἶχε ὥς κανένα, σὰν τὴν ψυχὴν του. Μὰ ἡ μουσικοβία τῶν κίθρων τοῦφερε θύμησης σὰν τραγούδια καὶ σὰν παραμύθια ἀπ' τὰ δάση τῶν κάδων ἐποῦχαν ἔρθει. Ἐρημιά βασιλεῖε. Στὸ Σοφοῦ κανένα φέξο. Τὸ Λενιώ θὰ ἦταν μοναχὸς του. Μὲ μιά ματιὰ μέτρησε τὸ ψῆλος τοῦ παραθυριοῦ. Μὰ πάλι ἠσύχασε. Ἀζαφνα εἶδ' ἓνα ἱσκιὸ κατὰ τὴν πόρτα του. «Γιῶργο, Γιῶργο» τὸν φώναξε

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρ. 10

20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κδόκια τῆς Πλατείας Συνταγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν Σταθμοῦ Τροχιόδρομου (Ὁφθαλμιατρεῖο), Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνὸπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἐστίας» Γ. Κολάδου.

Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΔΕ

μὲς σιγῆς καὶ καθήκον ἢ πληροφορίαν τῆς Δευτέρας—αἱ τὴν καὶ ἡμεῖς. Τί καὶ ἂν ἔχασε ὁ Πάλλης καὶ κέρδιζε ὁ Θετόκης; Ἡ ἂν ἔχασε ὁ Πάλλης, μὰ κέρδιζε ὁ Ζαῖμης ἢ δὲν ξέρομε ποῖος ἄλλος ἀπὸ τοὺς χαζωμένους κυρίους ποῦ παίζουν τὸν πόστιμα τὴν πολιτικὴν πασέτα μέσα στὸ ἐθνικὸ καζάνο τῆς ὁδοῦ Σταδίου; Σπουδαῖα δουλιὰ, βλέπετε, καὶ νὰν τὴν προσέξει κανεὶς· ὁ ἥλιος δαλλάζει τὸ δρόμο του καὶ τὸ Ρωμάλικο δαλλάζει μεαλὰ, ἂν ἀλλάξῃ ἡ Κυβέρνηση, καὶ ἂν ἀπὸ τοῦ Πάλλη ἔρθεῖ ὁ Θετόκης ἢ ὁ Ζαῖμης ἢ ὁ Σακουλάς νὰ μπεῖ ἀρχηγὸς μὲς σὲ κοινοβουλευτικὸν πολιτικὸν κατρακύλισμα ποῦ ἀπὸ χρόνια πῆραμε.

Δὲ βαρύνουσι. Ὅτε κομμένα νὰ γίνονται. Τὸ ἔθνος φρεσκαίνεται. ποῦ μὲς τὸ σεργιάνιον ταχυτικὸν τὸν χρόνον τώρα καὶ ποῦ

ἡ Ἑλένη. Σημειώθηκε ἔκτακτος.

— Φεῦγα, θὰ γὰρ ἰδοῦν.

Ἐκεῖνη ἀνοῖξε τὴν ἀγκαλιὰ της. Σιρόθηκε ἐκναμένως καὶ τὴν φίλησε.

— Τρεῖς τόξα, μὲ μὲς ἰδοῦν.

Πρῶτ' ἄμα ἔβλεπε, τὰ παραθύρια αὐτῆς δὲν τῆχον ἀνοῖξε ἀκόμα. Περπατοῦσε ὡς πέρα στὴν ὁδὸν. Μπροστὰ σ' ἓνα καλύβι σταθῆκε. Τὸ παράθυρό του κλειστὸ δὲν ἔθελε νὰ τοῦ δείξῃ τίποτα. Ἡ Μαλάρω δὲν εἶχε κατεβῇ μὲ τὴν μάννα της. Ἄν καὶ ὁ ἀδερφός της ποῦ εἶχε πεῖ πῶς μαζί θὰ περνοῦσαν τὰ μπάνια. Στὸ γυμνὸ βαλεῖ θλιβερά τὸ παραθυρόφυλλο. Ὑστερὰ θ' ἀνέβαινε στὸ χωριό. Ἐμαθε ἀργότερα θ' ἀρεθωνίζε καὶ ὁ Αεμονάρας. Γιὰ τελευταία φορὰ γυρῶσε πάλι τὴ Μαλάρω μὰ δὲν τοῦ τὴν ἔδωκεν. Ἰδὲν στὸ σπῆτι καὶ τὸν συχάρηκε τὴ μέρα τῆς ἀρεθωνίας. Ζυγόνουν καὶ τὰ κλειδῶνα. Μιά ἀξιδέρφη του πῆρε νὰ τοῦ βάλῃ. Περνοῦσε, ὅταν σκέρπιζαν τὰ κορίτσια γελαστὰ καὶ μὲ ρωνές. «— Στάσου νὰ σοῦ πῶ πῶς βγήκε τὸ τραγούδι σου, τοῦτ' ἡ ἀξιδέρφη σου. Καὶ ποῦ νὰ ἔσουν. Ἡ Μαλάρω τοῦ Ἀρεντῆ καθόταν δίπλα μου. Μὰ ἄλλη παλε, ἡ Ἑλένη τοῦ Σοφοῦ μ' ἐρώτησε πῶς βγήκε τὸ τραγούδι σου». Σὲ λίγο ζύγωνε ἡ Ἑλένη τὴν ἀξιδέρφη του καὶ σταθῆκε νὰ μιλήσουν. Ἡ